

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 09149

VAKSN, VAKSN BLIMELEKH

H. Erlikh

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

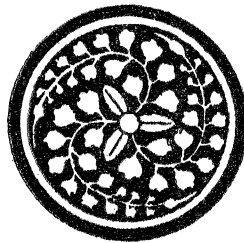
The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

ה. ערליך

וואַקסן, וואַקסן
בלימעלעך

(קינדער-לידער)

אַרויסגעגעבן דורך דעם סאַרלאַג „קאַזאַר“
יאַהאַנעסבורג, דרום-אַפריקע,
תשכ״ד — 1964

WAKSEN, WAKSEN BLIMELECH
(CHILDREN'S VERSES)
BY H. EHRLICH

Published by The "Kayor" Publishers
Johannesburg, South Africa,
1964

א י נ ה א ל ט :

- 9 זייט — — — וואקסן, וואקסן בלימעלעך — — —
10 " — — — חנהלעס געבוירנטאג — — —
12 " — — — עטעלע און איר ליאלקע — — —
13 " — — — אין שול — — —
14 " — — — ביים דענטיסט — — —
15 " — — — עס האט חנהלע א קעצעלע — — —
16 " — — — אין שפאס — — —
18 " — — — שטייט א קליינע מיידעלע — — —
19 " — — — דער פאפוגיי — — —
20 " — — — דאס זייגערל — — —
22 " — — — מיין באבע — — —
24 " — — — בלומען-טאג — — —
25 " — — — דאס קליינע הינטעלע — — —
27 " — — — געקומען איז דער שטארך — — —
29 " — — — זיצט א פויגל אויף א בוים — — —
31 " — — — מיין טעדי-בער — — —
32 " — — — ווען איך זאל זיין א פייגעלע — — —
33 " — — — אויפן דאך שטייט א האן — — —
34 " — — — דער העלפאנט אין דער זו — — —
35 " — — — דער קונצן-מאכער — — —
37 " — — — ערגעץ אין א ווייטער שטאט — — —
39 " — — — טשאמבי דער קיטשן-באי — — —
41 " — — — מיסטער, מיסטער פליעז א סענט — — —
43 " — — — דער טויט פון א פרינק — — —

איינס, צחיי, דריי פיר —
קינדער קלאַפן אין מיין טיר.
קינדער גוטע קומט אריין
זעט איר גוטע געסט דאָ זיין.

מ א ג י ל י י ב.

עס האָט חנהלע אַ קעצעלע

עס האָט חנהלע אַ קעצעלע,
גלעט זי עס און גלעט.
און שלאָפן מוז דאָס קעצעלע
מיט חנהלען אין בעט.

זי האַלט דאָס קליינע קעצעלע
שטענדיק נעבן זיך.
און ווען זי דאַרף אַרויסגיין וווּ
לאַזט זי עס אין קיך.

פאַר חנהלען דאָס קעצעלע
איז איינע אין אַ וועלט.
עס טרינקט די מילך פון טעצעלע,
און חנהלע — זי קוועלט.

זי טוט איר אָן אַ יאַקעלע,
עס זאָל ניט ווערן קראַנק.
עס קוקט אויף איר דאָס קעצעלע
און גיט איר אָפּ אַ דאַנק.

אין שפאָס

עס האָט דאָס קליינע טעכטערל
נאַכגעטאָן דער מאַמען —
(די מאַמע איז אוועק אין גאַס
און וועט זיך לאַנג נאָך זאַמען).

זי נעמט ארויס דער מאַמעס פאַרב
און פאַרבט זיך אָן די ברעמען.
אַ קוק אין שפיגל : יאַ, ס'איז פּיין,
זי דאַרף זיך גאַר ניט שעמען.

זי פאַרבט זיך אָן די ליפעלעך,
ווי עס טוט די מאַמע :
אַ ביסל פאַרב די בעקעלעך —
און שוין, זי איז אַ דאַמע.

די מאַמע קומט צו גיין און זעט
דאָס קינד מיט שוואַרצע ברעמען :
אזא קליין מיידעלע ווי דו,
פע, דו דארפסט זיך שעמען.

שטייט אַ קליינע מיידעלע

שטייט אַ קליינע מיידעלע —
אַ פנימל אַ פריש.
אַ דין און גאַלדיק שמייכעלע
צעגיסט זיך אזוי זיס.

און דערביי אַ יינגעלע
נעמט צערטלעך אַן איר קאַפּ.
אַ קוש — אַ זילבער גלעקעלע
קייקלט זיך אַראָפּ.

פאַרשעמט זיך באַלד דאָס מיידעלע,
אַנטלויפט מיט אַ געוויין.
אומעטיק דאָס יינגעלע —
בלייבט איינינקער אליין.

דאָס קליינע הינטעלע

איך האָב אַ קליינעם הינטעלע,
אַ הינטעלע אַ גאַלד.
קוש איך אים דאָס קעפעלע
און האָב אים זייער האַלט.

זאַגט די מאַמע: טעכטערל,
דו זאַלסט עס מער ניט טאַן.
פון קושן קליינע הינטעלעך
פאַלט ארויס אַ צאַן.

פיר איך אים אין שול אַוועק
און זעץ אים אויף אַ שטול.
זאַגט דער לערער: הינטעלעך
גייען ניט אין שול.

ברענג איך אים אהיים צוריק
און נעם מיט אים זיך שפילן,
שרייט די מאַמע, אז ער האַט
נאָס געמאַכט די דילן.

קוק איך אויפן הינטעלע
מיט טרערן אין די אויגן.
ווייס איך מער ניט וואָס צו טאָן,
און וווּ איך זאַל אים לייגן...

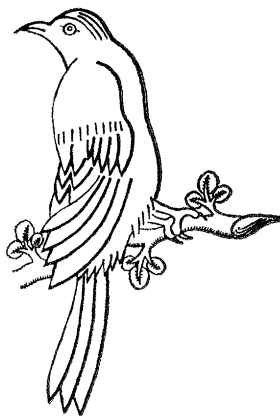

ווען דו פליסט אין ווייטן לאַנד,
לאַמיר פליען זאַלבענאַנד.
ברענג צוריק מיך צו מיין טיר,
ווי מיין מאַמע וואַרט אויף מיר.

זינגט דער פויגל הויך זיין ליד,
זינגט און זינגט און ווערט ניט מיד.

מיין טעדי-בער

איך ווייס ניט וואָס עס איז דער מער
מיט מיין גרויסן טעדי-בער.
ווי איך גיב אים נאָר אַ ריר
נעמט ער קרעכצן אָן אַ שיער.

לייג איך אים אריין אין בעט,
פרווו אים געבן נאָר אַ גלעט,
כאַפט זיך אויף מיין טעדי-בער
און ווי פריער קרעכצעט ער.

רייד איך לאַנגזאַם, אזוי שטיל
און איך פרעג אים וואָס ער וויל,
וואָס עס טוט אים אזוי וויי,
אז ער קרעכצעט אַלץ אזוי.

שטייט די מאמע און זי לאַכט,
לאַכט און לאַכט און זאַגט דערביי:
קראַנק איז נאָר דיין טעדי-בער
פון עסן צופיל נאַשעריי...

אויפן דאך שטייט אַ האָן

אויפן דאך שטייט אַ האָן,
שטייט און ווייסט ניט וואס צו טאן,
ווערט ער אומראיק — אַ שרעק,
הויבט זיך אויף און פליט אוועק.

פליט און פליט און ווייסט ניט וון,
זעט ער ווי עס פליט אַ קו.
כאַפט ער אַן די קו ביים עק,
און ער פליט מיט איר אוועק.

זעט ער ווי עס פליט אַ ציג,
אויף די הערנער שטייט אַ פליג,
און פון הינטן פליט אַ האָן
מיט אַ קעלבל אויפן נאָז.

שטייען קינדערלעך אין גאס
און זיי לאַכן פונעם שפּאַס,
ווי געפּלויגן איז אַ קו,
און מען ווייסט ניט ווען און וווּ...

ווערט עס ווידער א געלאַף
און מען זוכט דאָרט שעה נאָך שעה.
ביז זיי זעען אז די זון
איז אין באַד שוין אויך ניטאָ.

גייט אַ וואַנדערער פאַרביי
מיט די אויגן האַלב פאַרשלאָפּן :
„האַט איר אפּשר וווּ געזען
אַט די זון וואָס איז אַנטלאָפּן?“

קוקט דער וואַנדערער זיי אָן
און מיט אַ שמייכל ענטפּערט זיי :
„אויב אַנטלויפּן קען די זון,
קענט איר נעמען קייען שטרוי.“

— ארבעט, ארבעט איז געגעבן
פאר די פראסטע מענטשן נאר.
פרינצן דארפן אומגיין ליידיק
און ניט אנרירן קיין האר.

גיי אהיים, דו נאר דו אלטער,
— האט ער שארף א זאג געטאן —
זאל דיין פנים זיך ניט ווייזן
מיטן ערשטן קריי פון האן.

און עס האט דער מאן דער אלטער
פארן מלך זיך געקניט.
און פארלאזן האט דעם פאלאץ
מיט א זייער שווער געמיט.

און דער פרינץ איז אויסגעגאנגען
זינגנדיק זיין לעצטע ליד :
בעסער שטארבן ווי א מלך,
איידער לעבן ווי א שמיד...

